

S A N T J O A N

El P. Ginard, ja a mitja edat, en el Claustre de Sant Francesc,
a Palma abans de la seva restauració.

Octubre 1973 - nº 75

Director: Carles Costa Salom.

en el II aniversari de la mort del PARE GINARD

Día 15 d'octubre s'ha acomplit el segon aniversari de la mort de l'il.lustre santjoaner el p. Rafel Ginard Bauça. Encara que aquest aniversari no s'agi celebrat amb cap acte espectacular -com si diquéssim: sense pena ni glòria-, volem donar una explicació a tots els sanjoaners conscients.

Creim que no hi ha ningú en el nostre poble que no estimi la memòria i l'alt exemple que ens ha deixat el Pare Ginard. El seu nom ha trascendit les fronteres i els límits de la nostra vila, per esdevenir un mallorquí insigne dins els medis de la cultura, i fins i tot dins els medis intel.lectuals de Catalunya i en els centres del folklore d'Europa i de més enllà.

L'any passat celebràrem el primer aniversari amb una missa solemne a la parròquia -en sufregi seu i de tots els santjoaners difunts-, i amb un parlament sobre la seva figura literària. Mes, enguany no hem volgut repetir un acte que ve estar bé l'any passat. La repetició no ens ha semblat massa adequada. Estam estudiant, això sí, una forma més útil i més vàlida per rendir-li aquest tribut col.lectiu, amb la participació de tots aquells que hi vulguin col.laborar, ni que sia amb la seva simple presència personal. Voldríem, endemés, que aquest tribut pogués tenir lloc en un marc i en un context més pròpiament cívic i principalment cultural. Creim, senzillament, que encara té vigència allò de l'Evangelí, dit per Jesucrist: "Donau a Déu allò que és de Déu i al Cèsar allò que és del Cèsar". I ens preguntam si és amb un acte religiós o més bé amb un acte cultural que ens pertoca homenatjar la seva memòria; si el marc ha de ser el temple, o més bé la sala capitular de l'Ajuntament, o potser la mateixa

aula de cultura que duu el nom del nostre Fill Predilecte. En una cosa estam tots plenament d'acord: que no s'ha de passar cap any sense rendir aquest homenatge a un santjoaner que té una categoria singular i gairebé única. Senzillament perquè només ell ha aconseguit de transcendir, com dèiem, els límits de la nostra vila per ésser reconegut dins els medis espirituals d'Europa i més enllà.

Mentres tant, no volem que passi aquesta data commemorativa del 15 d'octubre sense fer-ne un esment especial, dedicant la portada d'aquest Bolletí al seu nom benemèrit, i ho fem reproduint hi una fotografia seva ben representativa, i també l'article inicial d'aquesta publicació.

Comprenem que no tothom està capacitat per valorar els seus mèrits altíssims, però ningú no es pot eximir d'estimar la seva personalitat i de procurar sebre per què l'estimam. Els qui poden valorar-la, els qui tenen la fortuna de sebre valorar-la, tampoc no es poden eximir de donar-la a conèixer en la forma més convenient a tots els santjoaners que no podrien fer-ho per ells mateixos. I això potser sigui el motiu més ineludible del tribut que voldríem organitzar con més aviat millor per tal d'enaltir la seva figura i procurar que no es pugui dir de nosaltres que som uns santjoaners bords, o que no som dignes del model que la Providència ens ha deixat en la seva exíma persona.

MIQUEL GAYA I SITJAR

5ª TROBADA DE PREMSA FORANA

Per primera vegada, el nostre Bolletí Sant Joan, va esser convidat a assistir a la trobada de Premsa Forana (publicacions periòdiques dels pobles) que va tenir lloc a Sóller el diumenge dia 10 de setembre.

Comensem per dir que ens sentim mol agraïts que ens hi convidessin, ja que creim, que també noltros som part d'aquesta premsa, Podem esser distintes les publicacions, però en el fons tots intentam fer sentir la veu del poble.

La concentració tingué lloc a l'estació del tren de Sóller a Ciutat, on ens hi trobarem representants de les publicacions de Sóller, Dijous (Inca), Perles i Coves (Manacor), Apóstol i Civilitzador (Petra), Bellpuig (Artá), Flor de Card (Sant Llorenç), Vora Mar (Paguera) i Sant Joan. Excusà la seva assistència Felanitx. Del Sant Joan Assistí Carles Costa.

Una vegada acomodats dins el tren es viatjar cap a la Vall de Sóller, on varem esser rebuts pels col·laboradors del Setmanari Sóller, amb una pluja de llegums i cereals i una pancarta que deia "Visca sa Premsa Forana pes ressorgiment des nostros pobles".

Ens dirigirem a l'Ajuntament, on el senyor Batle, ens donà la benvinguda i ens oferí una copa de vi. Després visitarem la galeria de Fills Il·lustres, les diverses dependències de l'edifici i l'arxiu (un dels millor ordenats i més extensos i rics en documents de Mallorca)

Llavors amb tramvia (l'únic que tenim a l'illa), nos trasladerem al Port de la Ciutat de les taronges, on es va servir un bon dinar. A la sobretaula, van dirigir la paraula un representant de cada publicació assistent, coincidiren en manifestar el seu interès en les trobades i a l'acció conjunta a seguir per la Premsa Forana, eleccions municipals, autonomia, ensenyament del català a les escoles, entre altres la secció de treball durà unes dues hores. Al brindis, el Director del Sóller Dn, Miquel Marqués, llegí un breu parlament que reproduim a continuació.

Després es visità el museu de Sóller i la antiga impremta Marqués, redacció del Setmanari Sóller.

S'acordà que la pròxima trobada tendrà lloc a Artá a final d'octubre. Es parlà de les reclacions amb el Consell General Interinsular, així com d'elaborar una editorial conjunta, i de les comunicacions a Mallorca (la problemàtica del tren).

EDITORIAL

ENS COMPLAU REPRODUIR EL PARLAMENT QUE EL NOSTRE DIRECTOR MIGUEL MARQUÉS, PRONUNCIÁ AMB MOTIU DE LA TROBADA DE LA PREMSA FORANA A SÓLLER.

Amics i companys:

Així i tal i com estava projectat, avui la modesta però entranyable premsa forana celebra a Sóller la seva V Trobada, de la qual el nostre setmanari es aquesta vegada protagonista i anfitrió. Es amb aquest concepte D.esserne el Director que em plau saludar-vos a tots efusivament i de donar-vos la més coral benvenguda a ca-nostre, per celebrar amb tota cordialitat aquesta novella Trobada, que de bell nou ens posa en contacte per refermar i enfortir unes amistats nascudes a través dels intercanvis precedents.

Siau, idò, benvenguts a l'eclotada vall de Sóller entusiasmats col·legues de totes les comarques de la nostra illa i heroics forjadors d'aquestes humils publicacions que hi veuen la llum gràcies a la vostra dedicació al seu conreu i al vostre amor als vostres pobles respectius.

Com voltros, noltros també coneixem per pròpia experiència, l'esforç que l'aparició regular dels nostres periòdics comporta; les angoixes i sacrificis que proporciona; les mil incidències que provoca al tractar de reflectir en les seves pàgines la migrada vida social i cultural de la localitat. I perquè ho coneixem és que podem valorar justament l'abnegació d'aquesta dèria vostra per crear-los i sostenir-los part damunt els inevitables contratemps, que la seva publicació ocasiona. Aquesta meritòria dedicació vostra ha fet que brotassen a diversos indrets insulars aquest reguitzell de setmanaris i d'altres publicacions regulars que, tot i realitzant la labor informativa que les pertoca, tracten d'establir entre ells llaços de germanor a través d'aquestes periòdiques Trobades. Llèstima d'aquells pobles mallorquins d'alta demografia que antany tingueren també els seus orgues informatius, que avui no puguem també estar amb noltros.

Però els qui avui formem aquest manyoc de la premsa forana tenim al davant tot un programa a realitzar conjuntament i cada u en el seu respectiu espai. Apart dels problemes i temes localistes que les nostres publicacions tracten primordialment, existeixen a la nostra terra altres qüestions prou trascendents que ens afecten a tots en general i que inclouen un treball a realitzar conjuntament. Hi ha temes, com són ara la Constitució i l'autonomia, que requereixen de part nostra la deguda divulgació, per despertar en el poble el coneixement corresponent. Altres, com l'ecologia i l'urbanisme, les comunicacions i l'ensenyança que comprenen necessitats comunes a tots. Aquesta és la tasca que en pot sortir d'aquestes Trobades que hem establert i que podria ésser de resultats beneficiosos en quant contribuiria a interessar i a concienciar els nostres lectors per tots aquests problemes que ens són comuns.

Aquest és el fruit que esperem obtenir d'aquests encontres dels petits periòdics comarcals: influir en el seu redol respectiu, per despertar en els seus habitants nobles ànsies del progrés i prosperitat per la vila materna i un esperit cívic i una major intervenció i fiscalització en els seus afers públics. Per lograr-ho plenament, no deixem decaure aquest sentiment de germanor que batega en el fons de les Trobades dels seus portaveus. Més aviat fomentem-lo i difonguem-lo entre aquells que formem aquesta modesta família periodística de la part forana; perquè així contribuïrem al millorament i enaltiment de la nostra volguda pàtria mallorquina i a un major esplendor i desenvolupament de cada una de les seves encontrades.

" EL DISC "

.- El día 8 de Septiembre en el Aula de Cultura Pare Ginnard, Jaime Sastre, Luis Maicas y Antonio Alomar Perelló realizaron la presentación del libro que tiene por título "El Disc".

Maicas fue explicando como Antonio se dedicó a la música durante la década 60-70 sin poder realizar lo que llevaba dentro de sí. Esto fue motivo de que escribiera este libro.

El propio autor ofreció un recital a guitarra de varios poemas pertenecientes al libro. Finalmente autografió los libros que los asistentes habían comprado.

ES MOIX NEGRE

Seguidament recollim per escrit unes notícies extretes de la informació oferida pel télex local.

-Hi ha rumors ben fundats de que pròximament s'editarà, en el nostre poble una nova revista. La mateixa nota afirma que així com les tapes del SANT JOAN són grogues, les d'aquesta seran blaves. Afegeix que; i com a consol pels lectors no serà necessari comprar un diccionari de català. (Li desitjam una vida molt fecunda).

-Atenció-: Les taules electorals per la consulta "popular" de la Constitució ja estan formades lo que implica una immediata utilització. I ningú ha dit res. (intuim una pròxima campanya "relàmpago" en pro del SI...com en els millors anys.)

-La veu del poble (tècnicament: "radio-calle") diu: Que amb la compra de la nova casa pel Tele-club certes persones s'han embutxacats 40.000 duros i que sa casa sols en val 60.000, de duros. !Amen!
(pròximament iniciarem una campanya per adquirir un nou equipode recepció per l'esmentade radio). Aclarim que la casa la comprada un particular, que la deixarà al Tele-club fin que aqueix tengui el doblers, i que el notari no ha firmat cap paper.

-Gent de llengua espabilada i nas embromat ha criticat durament la reforma del claveguerat del carrer "Josep Toni". (aquestes deficiències fisiològiques no s'han presentat a la gent del berri del camp.

-Per primera vegada, desde la II República, a l'escola de Sant Joan s'impartirà Català com assignatura obligatori. (esperam que aquesta millora per l'educació dels nostres nins no en senguí sa sang als que pretenen negar-nos com a poble)

A propòsit, recolleix la mateixa nota que a Palma, per satisfer les necessitats de l'escola mallorquina en tal sentit, ha arribat un vaixell carregat de diccionaris de català, ja que de mallorquí no s'en fan.

-(L'APA no diu ni piu. Que li passa res?)

D'ulls verds

sobre la constitución

Tema de actualidad y que la gente sencilla del pueblo se pregunta: ¿Que es?, ¿Para que sirve?...Es sumamente importante ya que se basan sobre la misma todas las estructuras del nuevo estado democrático que va naciendo en nuestro país. Es como el reglamento en que las leyes fundamentales van a regirse en el futuro. (Ya que la que teníamos estaba hecha para una dictadura, por los que habían ganado sin contar con la opinión y participación de los demás que también son hermanos y españoles.

Esta constitución tiene la virtud que en su elaboración participan todas las fuerzas políticas con representación parlamentaria, lo que sólo por este hecho debemos dar nuestro voto afirmativo a la misma. Pero ante la importancia que tiene el voto informarnos bien antes y obrar en completa libertad. Todo el oro del mundo no es suficiente para comprar un voto ya que este es parte de la dignidad de la persona. La misma conferencia Episcopal ha aconsejado que cada cual decida según su conciencia.

Lo que es para mí lamentable es que su elaboración resulte tan largo, por cuanto tiene parado todo el proceso electoral para convertir nuestras instituciones en democráticas. Y esta paralización vaya creando una sicosis de desaliento y decepción ante lo que ya muchos creen que esto es la democracia. Únicamente una persona ocupará un cargo democráticamente cuando haya sido con dicho sistema elegida y designada al mismo. ¿Como es la realidad de nuestro país?. Unos centenares entre diputados y senadores, entre 36 millones de españoles... ¿Porque no se han hecho las elecciones municipales por ej. que representaban un cambio de más de 50.000 cargos?...Luego podrá empezar a hablarse de democracia y ver en realidades las considerables diferencias entre el sistema dictatorial que hemos padecido y la liberación que trae consigo la democracia

Miguel Fiol Company

el car i molest llibre de text

Ha començat un nou curs escolar pels nins i nines d'E.G.B., i en els ambients familiars i socials implicats s'ha deixat sentir una veu expresent impressions de preocupació, desconcert, indignació, quei xa, davant l'estructura i funcionament de l'ensenyança . Se senten comentaris damunt el cost i perspectives pedagògiques de l'escola. Un dels problemes, repetit anualment, com quasi tots el que afecten a l'ensenyament (exemple: desplaçament de mestres, escoles i aules insuficients, pobresa econòmica i de material...), que més crema entre els pares és el dels llibres de text, referent al qual ferem un anàlisi.

Desgraciadament, un elevat percentatge de pares, entre no-saltres, estan més absorbits, encara per les questions econòmiques, i d'escolarització de les que adoleix l'educació, que per les pedagògiques, objectius, fins, sistemes de treball, activitats i matèries a cultivar... Amb aquesta afirmació no es vol culpar totalment a aquells, Una part de culpabilitat l'hem d'atribuir a les deficiències culturals, a la manca d'informació i concienciació que ha sofrit la nostra societat durant el darrer eclipse dibuixat per l'autoritarisme, afectant aquest fet a la funció que correspon al pare dins l'educació escolar del seu fill: com a mínim. interès per ella i col.laboració amb el mestre. Ens trobam, per altra part, en una situació amb problemes d'im fraestructura, tant d'edificis com de diners, que inquieta d'entrada als pares i els resta energia per reivindicacions més "educatives", (en tenir el fill escolaritzat, s'han acabat els problemes); situació ocasionada per la mala planificació, la irresponsabilitat i altre pecat tant greu o més de l'Administració en matèria escolar.

Aquestes circumstàncies socio-polítiques han provocat que molts de problemes, entre ells, el del llibre de text, reals de la vida escolar no hagin trascendit més allà de la pròpia escola. El pare, en quant a aquell solsament s'ha queixat del seu cost. Però, el llibre de text representa alguna cosa més, pot esser considerat com un instrument d'alienació educativa, condiciona l'ensenyament. Del llibre de text, donc, heurem de considerar els aspectes: econòmic i pedagògics.

No importa estar dotats d'una intel.ligència excel.lent per concluir que els llibres de text són el producte d'un mercat irregular i interessat montat damunt l'ensenyança. Es va crear una necessitat: el

llibre de text, i per explotar aquest servei es varen constituir, seguint les modes econòmiques vigents, unes quantes empreses -editorials-, que amb les seves "operacions comercials" bé es cuiden d'alimentar el negoci. Al mateix temps, el llibre de text, canalitzaria una política educativa incapaç, de causar molèsties al propi sistema de poder.

Els qui n'han sortit perjudicats d'aquesta especulació, des de les altes esferes, damunt l'ensenyament han estat: les butxaques dels pares i la mateixa ensenyança.

Comença el curs i els pares es troben amb l'espínosa sorpresa que els llibres del germà major no serveixen, ara, pel petit amb dos anys menys, ja perquè l'editorial ha canviat superficialment, mai en substància, els seus textos, ja perquè el mestre prefereix un altre firma. I és clar, a la classe, tots els nins volen tenir els llibres iguals i els que el mestre ha ordenat. Un problema real que les Associacions de Pare deuen haver de tractar i trobar-li una solució per aliviar el desembós que suposa per una família normal adquirir, constantment "lotes" de cultura. La seva resolució s'hauria d'entendre com una mesura passatgera, prèvia a una reivindicació més completa i racional sobre aquesta qüestió.

I així arribem al bessó del tema: l'anàlisi i crítica pedagògica del llibre de text. Les diferents línies ideològiques i de pensament que comanden dins l'educació ofereixen diverses alternatives a la solució d'aquest problema. Aquí just presentarem una sèrie de consideracions per mostrar la possibilitat d'un canvi, que eviti el llibre de text com instrument d'estancament de l'evolució dins l'educació. El llibre de text adoleix:

- De tractar els temes, la informació i els conceptes amb un caràcter general i uniforme per tots els nins de l'Estat espanyol, es dirigeixen de la mateixa manera al nin de la humida Galícia i al de la àrida Soria. No parlen del nin de tal comarca sinó per un ente abstracta inexistent i és per aixó que esdevenen estranys, principalment els nins dels primers nivells, que, encara esmoven dins un pensament d'operacions concretes i per lo tant els és impossible comprendre uns conceptes desposseïts de l'experiència real.

- D'estructurar i descriure la realitat i els coneixements segons la percepció d'una sola ideologia, lo que constitueix un límit per aproximar-se a la veritat, encara que aquest defecte pot ésser superat per la labor del mestre. Presenta una informació incompleta i sobre tot ja elaborada i interpretada. Davant ella el nin adopta una postura passiva i no arriba

a desenvolupar un pensament crític.

- De fragmentar la realitat experimental en diferents blocs -assignatures-, fet que sols contribueix a desfigurar aquesta i a retrassar el seu descobriment, a més de restar interès en el estudi.

- D'ésser, salvant excepcions, incomplets en l'exposició dels temes, raó per la qual no poden ésser considerats com a llibres de consulta.

- De que l'exposició que fan dels coneixements no sol ésser de fàcil excès al nin, a casa nostra molt més per raons lingüístiques. Es per aixó que no arriben a tenir una repercussió profunda dins la formació del nin, al menys en un cert percentatge, la qual li arriba més per l'explicació del mestre, experiència directa, medis de comunicació...

- De presentar els conceptes, al igual que en l'ensenyança tradicional, com elements ja constituïts i absoluts que el nin té que assimilar àridament i després explicar-se, si no se crei incapaç per l'estudi, la realitat, en lloc de partir de l'experiència més accessible i d'ella, per mig d'uns moviments de creativitat i investigació personal de cada alumne, arribar als conceptes i a les generalitzacions.

Aquests judicis ens fan dubtar de l'eficàcia dels llibres de text. Un no té més remei que conclure que han estat creats pel sistema educatiu vigent per simplificar la labor educativa: L'Administració economitza esforç humà (un sol mestre pot impartir a un nombre més elevat d'alumnes) i pressupost (una escola amb el mètode d'investigació i experimentació com a sistema educatiu exigiria subvencions molt més elevades i instal·lacions que no fossin sols guarderies), i, al mateix temps, evitar que l'ensenyament tenguí una repercussió desfavorable pel sistema social i de poder actual (es fomenten persones d'actituds passives i s'evita l'esperit crític). Hanservit per empobrir la funció de l'ensenyança dins la persona.

Com alternativa a aquesta desestabilització del llibre de text, trobem una línia educativa que afirma que el llibre de text ha d'ésser confeccionat pel mateix nin amb el material i coneixements obtinguts de la investigació realitzada damunt cada tema estudiat. El sistema de treball seria el mètode de investigació científica. En aquesta labor de descoberta de informació o investigació hi tendriem que incloure la participació del mestre amb la seva orientació i informació, l'experiència personal de cada alumne, conseguida de les lectures i directament del medi, etc. Després vendria l'elaboració d'aquesta informació,

extracció de conclusions, formulació de conceptes.

... Tota aquesta feina quedaria reflectida en el llibre de text elaborat diàriament pel nin. Segur que en aquest cas tendria per ell molt més significat que el que li entrega el mercat.

Per tal de satisfer la necessitat d'informació procedent dels llibres, l'escola hauria de posseir una biblioteca ben dotada i dins cada al·lota n'hi hauria de figurar també un altra amb material adaptat al nivell corresponent. Tots els llibres tendrien un caràcter comunitari i fins i tot l'escola hauria d'estar oberta moltes més hores pels alumnes interessats en la consulta dels llibres -canviar la imatge i la funció de l'escola. El material bibliogràfic seria propietat de l'escola, és a dir de la societat, administrat per l'escola. Així la informació oferida al nin podria ésser més completa al estat basada dins un espectre més ample d'exposició dels coneixements que el que presente el llibre de text. Al mateix temps els pares s'estalviarien les factures per aquest. En tot cas, podrien contribuir, amb una aportació molt més petita, a l'increment del material de la biblioteca escolar, a aquesta que desitjam oberta a tothom i al servei del poble, que al fi i al cap seria una col·laboració cultural al seu municipi, en front de la realitzada per mig del llibre de text que queda muda dins uns armaris oblidats i, molt més greu, condiciona i empobreix l'ensenyament.

Es necessari que els pares individualment o per l'Associació de pares reflexionin aquestes implicacions del llibre de text i reivindicuin un ensenyament de més qualitat per les noves generacions.

Josep Roig. Octubre-78

PER L'INTERCANVI DE PUBLICACIONS

La secció de Biblioteca del Tele-club agraeix a les entitats i grups culturals que editen les revistes: "Felanitx", "Sòller", "Flor de card", "Perles i Coves", "Vora Mar", "Bellpuig", "Apòstol y Evangelizador", "Memòria de l'Escola Municipal de Mallorca de Manacor", la tramesa d'aquestes publicacions que, sens dubte, contribuirà a una aproximació en el coneixement de l'ésser d'aquests pobles. Correspondrem enviant-les el nostre butlletí mensual.

COSAS DE LA VIDA

Actualmente en nuestra región hay un movimiento bastante fuerte tratando de hacer resurgir o al menos conocer y estudiar todo lo que pertenece al pueblo: danzas, cantos, juegos, costumbres ale-torgadas..., para que recobremos nuestra identidad como grupo. Analicemos primero cuando tuvieron su auge todas estas expresiones dinámicas de nuestra pequeña sociedad y luego trataremos de ver el futuro que le espere.

Situémonos en el campo de Mallorca antes de la segunda mitad del presente siglo. La población en el interior es eminentemente agrícola y algo pescadora en la costa. Estas faenas reúnen a mucha gente de ideología igual o muy parecida, en el mismo espacio por largos períodos de tiempo. Trabajan duro. Viven oprimidos, aún sin darse cuenta, por extraños poderes. A lo largo de la jornada o al finalizar cantan, danzan, juegan, recitan espontáneamente lo que han aprendido de sus predecesores o lo que ellos mismos han creado. De esta manera se liberan y expansionan sus espíritus. Es la oportunidad de hacer notar sus preferencias amorosas, la danza mallorquina tiene claro sentido sexual: se han encontrado movimiento fálicos en puntos de la jota, mostrar su valía, ingenio, habilidad, sus deseos, sentimientos, preocupaciones, etc.

No nos extrañe en absoluto pues, que hablando con gente que vivió estas expresiones nos digan con razón (desde su punto de vista) que los jóvenes de hoy no son como los de antes: no cantan, no se expresan, no tienen picaresca amorosa. En primer lugar los que dicen esto es porque en aquella época eran jóvenes, ellos marcaban la pauta, tenían ilusiones esperanzas que quizá ahora ya no poseen ni entienden las ideas de los jóvenes actuales.

Por otra parte, y quizá sea lo más importante, la dinámica social (actualmente una persona durante el día puede pertenecer a muchos grupos distintos), la relación entre las personas, la relación entre lo masculino y lo femenino, está cambiando. Muchas murallas se

han derrumbado. Se busca algo real, natural sin ficciones ni engaños, de persona a persona, sin presiones espirituales ni morales de unos sobre otros. Todo esto antes no ocurría, de ahí el éxito de los cantos, juegos, danzas, codoladas ..., capaces de entretener al pueblo durante toda una velada.

Leamos objetivamente varias canciones denominadas de "picat", no para juzgarlas ni censurarlas, sino para darnos cuenta del ambiente que las creó.

(dona) I no m'alabeu es senyors que jo no els alabaria i perquè lo meu gust seria de cada un fer-ne dos.	I era si que em casaria amb un home qui no hi ves i l'hi pendria es doblers i llavor li foguiria, i sabeu quant hi tornaria quant sabés que en tingués més
(home) vida trista, vida trista, vida trista, ja ho he dit voldri tenir es xoric per combatre en vos anit tres pics més llarg que la vista	(home) Jo he estat i seré lliberal en tota cosa si no vos grat o faig nosa digau-ho i mé'n niré
(dona) -Contesta vos vull donar a lo que me preguntau: voldria tenir es meu trau per assassià aquest brau tres pics més gran que la mar	Dones qui no teiu pa i en es fills dau figues seques això s'on ses papaletes que vos donaren ses dretes i quant anareu a votar

Y ahora poniéndonos de cara al futuro ¿qué será de todo este folklore que actualmente trata de resurgir por todos los medios?

Algo concreto puede decirse: no perdurará si los que con su resurgimiento pretenden volver a maneras de pensar y vivir pretéritas por considerarlas mejores que las actuales. Por el contrario triunfarán si sirven de nexo al pueblo para que proyecte hacia el futuro, hacia una meta inalcanzable, lo más íntimo de su existencia, oja lé sirvan al menos para que nos desprendamos de este lastre atávico que como una sanguijuela llevamos prendido de nuestra alma de pueblo primitivo. De esta manera poseerá la fuerza social de antes. Y no basta

para ello que unas cuantas personas recopilen, estudien, investiguen maneras, mudanzas, puntos,... de la danza y de la canción. Esto en sí es muy meritorio, pero no esencial.

Para que una especie animal evolucione no basta con hacer estudios exhaustivos sobre ella o tratar por todos los medios que lo existente no desaparezca. Hace falta sobre todo, poder de creación en los individuos jóvenes.

Juan Morey C.

la anècdota

Evidentemente, el pasado día 26 de Agosto, a las 13 horas, es decir, hora, en que se iniciaron las fiestas patronales, pudimos ver el hinchado de banderas, al pie de la pirámide cuadrangular del campanario de nuestra Iglesia Parroquial.

Las banderas parecían ser : 1ª la situada en la formación angular de la izquierda del campanario; de tres bandas horizontales: blanca, roja y blanca respectivamente, se supuso que era la bandera de Sant Joan.

Però, la segunda situada en la formación angular de la derecha, la cual parecía ser la bandera vaticana, no lo era, ¿no era la bandera vaticana? ¡no!. Dicha bandera, en todos los países que se extienden en el mundo, no existe ya que no hay ninguna bandera en el mundo formada de dos bandas horizontales; ¡gualda y blanca respectivamente. (Si acaso existiera dicha bandera la ignoramos).

La bandera vaticana religiosamente y políticamente es la siguiente: es una bandera formada de dos bandas verticales cuyo colorido es el siguiente: una banda gualda y la posterior blanca en cuya banda hay el escudo papal es decir: las llaves y la mitra.

XALOC

LES GERMANES DE LA CARITAT I SANT VICENÇ DE PAUL

El dia 24 de Setembre les Germanes de la Caritat festejaren, com és tradicional dins el seu àmbit comunitari, al patró St. Vicenç . D'aquesta commemoració en el recinte íntim no s'ha filtrat cap notícia, (segur que no hi digueren faltar els bons pastissos de les mans artesses de les monges). De la festa que en fou partícep el poble, tenim que ressenyar : l'ofici solemne a l'Església amb ofertori coloretjat pel ball de l'oferta; festa d'esplai al seu pati, amb actuació del grup de dances d'aquest tele-club, recitació d'anècdotes còmiques i ca-molt-d'anys mesclat amb champany i galletes. S'ha registrà una gran participació del poble, resposta al seu servei desinteressat.

VIDA PARROQUIAL

Demografía.-

El balance que ha experimentado la demografía en esta localidad durante el mes de Agosto es el siguiente:

Defunciones.-

Durante el mes de Agosto las defunciones han sido las siguientes
24/08/78 Miguel Ferraguts Gelabert "L'amo'n Miguel Malt" a la edad de 74 años.

Bautizos.-

16/07/78 Miguel Gayá Bauzá

Dicho niño recibió el sacramento del bautismo el día 27/08/78

Matrimonios.-

Durante el transcurso del mes de Agosto no se ha dado el sacramento del matrimonio.

Nacimientos.-

En lo que abarca dicho mes no ha nacido ningún niño.

Funeral por la muerte del Papa Pablo VI.-

El pasado 6 de Agosto falleció, como todos sabemos, en su residencia de Castelgandolfo el Santo Padre.

Con motivo de este triste acontecimiento; durante toda la semana, posterior, se escuchó el temblor de las campanas anunciando este triste acontecimiento.

El funeral por el alma del Santo Padre tuvo lugar, en nuestro pueblo, el día 12 del mismo mes en la iglesia parroquial.

En el funeral hubo una masiva asistencia de feligreses, siendo este concluido con el requiem de Pevosi, entonado por la Coral.

Alegría con el nuevo Papa.-

Como todos sabemos el día 25 de Agosto se inició el Cónclave para la elección del nuevo papa.

El Cónclave terminó veinticinco horas y media después, siendo este por cierto el más corto del presente siglo.

El nuevo Papa que recayó en la persona del Cardenal Albino Luciani, Arzobispo de Venecia, escogió el nombre o seudónimo de Juan Pa-

blo I, siendo el primer Papa que elige un nombre compuesto de dos.

El nombre del Pontífice enclava todo su pontificado, es decir, con el nombre de Juan, el Pontífice intentará seguir los pasos del P. Juan XXIII y con el nombre de Pablo intentará a la vez seguir los pasos del Papa posterior Pablo VI.

La festividad del nuevo Pontífice fue denotada o festejada en nuestro pueblo en cada misa posterior a la elección.

Hinchado de banderas.-

Con el motivo del transcurso de varios años sin la instalación por las fiestas patronales de la bandera de nuestro pueblo, este año se ha querido seguir con la tradición.

El hinchado de banderas fue realizado en el primer acto de las fiestas patronales es decir a las 13 horas del día 26 de Agosto.

Este hinchado concluyó con una lluvia de caramelos que fué muy bien acogida por parte de los chavales.

Además de la bandera de Sant Joan fue instalada la bandera Pontificia es decir la bandera Vaticana.

J.B.

DEPORTES

El comentario sobre las actividades deportivas locales, que aparecen mensualmente en este boletín, referido casi siempre al deporte "rey", el futbol; en esta ocasión, va a verse ampliando, a causa de los actos que se celebraron dentro del programa de la tan popular, ya "Festa d'és Butifarro". Como fueron una prueba ciclista y un slalom automovilístico, actos celebrados el 30 de Septiembre y 1 de Octubre, respectivamente.

CICLISMO.- El sábado, 30 de Septiembre se disputó la Diada ciclista que patrocinada por la afición local y organizada por G.D Campos - Blahi, constituyó todo un gran éxito de asistencia y afición; lo cual demuestra que en Sant Joan la afición por este deporte no ha muerto.

Bueno, y pasando ahora a redactar el desarrollo de las pruebas, diremos que en primer lugar y como aperitivo para la prueba "grande", se corrió una prueba para elevines locales, la cual tuvo como vencedor a J.A. Sansó, seguido de S. Jaume y Miguel J. Company.

Seguidamente, es decir, tras breves minutos de pausa se dio la salida a los aficionados y juveniles en número de vintitres que iniciaron la prueba de cuarenta vueltas al circuito urbano de las siguientes calles: Mayor, Sol, J. Antº, Manacor, P. Ginard Bauzá, Mayor. Totalizando 45 Kms, de recorrido. La clasificación final fue la siguiente: 1 Crespí 1h.23m. 26s. 2 Bennasar 1h. 23m. 35s. - 3º Gelabert 1h 25m. 35s. al estar a una vuelta de los dos primeros clasificados

Sabemos que se tienen programadas otras diadas para mantener la afición.

AUTOMOVILISMO.- El domingo, día 1 de Octubre tuvo lugar en nuestra villa un acontecimiento automovilístico, el XI Festival del motor, organizado por la Peña Motorista de S. Juan.

El principal protagonista de esta prueba automovilística, fue, sin lugar a dudas la lluvia.

Pero a pesar de estas adversidades atmosféricas fueron bastantes las personas que presenciaron las evoluciones de los expertos pilotos que derrocharon, en todo momento, gran cantidad de pericia y habilidad en el manejo de sus vehículos. Participaron en dicha prueba 30 pilotos. Cada uno de ellos con sus más y sus menos, pero todos y esto como dato común con una gran experiencia en el manejo y dominio del volante.

Efectuados los computos de las diferentes penalizaciones, resultó vencedor absoluto de la prueba el piloto Antonio Pons Camps y 3º adjudicándose el cotizado Trofeo Miguel Fiol y la corona de laurel de floristería la Camelia. En la clasificación para damas venció la srta. Margarita Mayol con 2,08, Trofeo G. Matas y el ramo de flores de floristería la Camelia. Al darse a conocer los ganadores de dicha prueba tanto en género masculino como femenino, se dió la circunstancia de que el vencedor A. Pons ya resultó vencedor en la anterior edición, igualmente que la srta. Mayol,

Desde estas líneas, a ellos nuestra enhorabuena

FUTBOL.- El C.D. San Juan, no ha tenido un principio de liga nada brillante, que diríamos, ejemplo y muestra de eso es la plaza clasificatoria que ocupa en estos momentos, es decir, la decimoquinta (antepenúltima) y con un significativo balance que lo explica todo de cinco partidos disputados ha cosechado una solitaria victoria; un empate y tres sorprendentes derrotas, lo que hace un total de 3-3 (tres puntos negativos). A mi parecer creo que causa de ello es el bajísimo nivel de juego que presenta en todo partido, al igual, que, la deficiente forma física con la que se presenta a ellos.

Recordemos el refrán que dice: quien mal anda mal acaba; así que cuanto antes, se solucionen estos problemas y que el C.D. San Juan coja su habitual línea de actuar sobre el terreno y al mismo tiempo la plaza que le corresponde en la clasificación. Deseamos su mejoría de todo corazón

Y en cuanto a nuestros juveniles, cabe decirles que con un equipo casi totalmente renovado, en los partidos de pre-temporada han dejado buen sabor de boca al aficionado, tanto en el sistema de juego como en resultados, ya que, aunque se han registrado derrotas, y estas, no abultadas sino mínimas, hay que tener en cuenta también que se han enfrentado a rivales de mucho más alto nivel y como no categoría.

Los juveniles, han iniciado también el campeonato de Liga, del que solamente llevan disputada una jornada.

Debutaron en el pueblo vecino, Montuiri, de donde salieron batidos por la mínima. Lo que nos permite afrontar con esperanzas dicho campeonato.

Esto es todo lo que hay de sí, hasta estos momentos con respecto a las dos categorías de fútbol local. De lo demás..., el tiempo tiene la palabra.

1ª REG. PREFERENTE				JUVENILES	
(P)	SAN JUAN	1 - MURENSE	0	(A)	SAN JUAN 1 - MONTUIRI 2
(A)	SAN JUAN	0 - SERVERENSE	1		
(P)	SAN JUAN	1 - LLOSETENSE	1	(P)	= Campo Consolación
(A)	SAN JUAN	1 - ANDRATX	2	(A)	= Campo Ajeno
(P)	SAN JUAN	1 - SES SALINES	4		

Amador Bauzá Galmés

FLOR D'AMETLER

(DIADA DE L'ESTALVI 1978)

per Miquel Fuster

Al mig de la Mar Mediterrània,
arremolinades, casi abracades,
cinc germanes: les BALEARS;
d'entre les Balears,
una illa: MALLORCA;

al punt mig de Mallorca,
una vila : SAN JUAN;
a la vora de San Juan,
una muntanyola: CONSOLACIÓ;
en la muntanyola, una VERGE

allà, a Ponent, una antiga possessió:
SOLANDA
SOLANDA = CONSOLACIÓ = CONSOL
va-t-aquí un nom que brolla de la boc
i anida dins el cor dels sanjaners...

Vina amb mí, lector benvolgut.
Vina i pujarem, junts, a la muntanyeta:
contemplarem el panorama i viurem,
tranquila i sosegadamente, un poquet
de geografia i, també, un trocet d'història
d'aquest beneit poble d'ensomni.....

Pujem per la vella escalonada,
enmarcada de ciprers, a l'ample explanada,
amb la seua terrassa i la seua cisterna,
d'aigo abundant i deliciosa:

San Salvador de Felanitx, empinat,
majestuós, al fons, de front;
allà, a la dreta, Montisíón de Porreres;

Bonany, a l'altre costat;
el campanari de Sineu, apunta
al Nort, com agua mig amagada en
les volteres i retxes de la Serra
que, amb el seu Puig Major per cima,
s'esforssa per besar el cel...

abaix, apropet, ben ran de
neltros, nostro SAN JOAN;
i, en extensa catifa, solcada per
modernes serpents d'asfalt, ses
nostres terres...ses nostres terres
productores del pa de cada día,
brodades de bosquets de pins, estepes,
mates, romaní...

son, en general, terres ubérrimes,
argiloses, d'entranyes fecundes
que ofereixen als sanjuaners cullites
abundants i un viure desahogat.....

Aixó sí:

les cuiden ells amb vertader carinyo, amb un afany constant i conscient. No existeixen aquí ni sa vagaría ni s'abandono; tots treballen, i treballen amb gust, amb emulació, amb un desig continu de superació en medis i en mètodes... se cerca s'aigo fins en es deírrer recó; s'introdueixen i adopten ets adelantos en maquinaria....

Ningú queda derrera; qui més i millor pot....

Així es San Juan: un poble vertaderament, complecentament, agrícola, a qui el trispol brinda copiosa riquesa en germen; i, en canvi, els seus habitants acaricien a la seua gran amiga amb tot esmero i tots els honors que ella mereix.....

ANTIGAMENT, ferá d'això onvers d'un sigle, es cultiu predominant era un altre: avui son es cereals, llegums i hortolisses, com també ametlers, garrovers,... albercoquers, i fruitals de suc...ANTES, SA VINYA.

I de aquí data s'anècdota que vaig a contar

se trata d'una historieta clásica. Demenau a qualsevol veiet per ella, per Na Flor d'Ametler i veureu, de seguida, com se reeviven els seus ulls i se reanima la seva boca per darné testimoni:

Era Flor d'Ametler una jove, alta i morena, ressalada i diligent que ajudava en els seus pares i als seus dos germans, més petis que ella, en ses labors des camp, a més de cuidar la casa; fent, amb la seua tasca, la felicitat de la família. Sempre afanosa, sempre curiosa, sempre alegre, havia merescut dels joves de la vila s'atraient sobrenom amb que era, generalment, conaguda.

Son nom, el nom de pila, un nom tan simpàtic i tan llis com universal: María;

la seva care, un vertader encant de gracia i hermosura; els seus ulls negres, dúes mores de batzer en mes d'agost; llavis vermeis, pero vermeis de bon d'i a veres, sense potinques de cap classe, que, en bona hora no s'havien inventat encare; llavis impregnats, en tot moment de encautivador i espontáni sonriure;

son cor, no d'or - que, per preciós que sía, no deixa de esser vil i miserable metal - sino de fibra verge i viva, reddòs d'una ánima noble i bondadosa que repartía per tot arreu amor i ternura...

Vivía la família holgadament, cuidant les seves terres, i especialment, les seves vinyes, a les quals donava una i altre reia, esponjantles i netetjantles de tota herbata; podantles a temps; alimentantles amb abundant femada; fins que, brotant novament fuies i sarmements, s'uníen i entrunyellaven fins a formar un vert mantell que cubría la terra: amagats, o mig amagats, els reims de prometensa...

Sí, rica promesa, que, allá per setembre, es tornava bella realitat, oferint un most, un suc savorós i abundant...

Tal era així que, segons veu general, fou precís edificar s'Estació de tren aquí on está (deserta, inútil avui, a uns tres quilòmetres i mig), per rebre, en exportació, sa gran cantitat de reim produída a la comarca... es carros, en nutrida fila, transportaven a s'estació tan valió fruit...

PERO VENGUIE SA FILOXERA....

i lo que era verdor i riquesa es va tornar esterilitat i desolació...
quedaren només ses soques, amb ses branques a modo de brassos
rígits i secs que tan sols servien per anunciar la mort i la desgracia
I va acabar la producció de reim i de vi...

!Fou un vertader cataclisme! !una plaga, un assot!

Els bons conradors es trobaren, de pronte, sense vinya, sense
terra productiva, sense entrada alguna, ja que lo demás suposava una
insignificancia...

El colapso fou tremendo; la desilusió, enorme....

!DEU PROVEIRÁ!

I VA PROVEIR

PRECISAMENT aquell any havia de contreure matrimoni Na Flor d'Ametler
i estava preparant ses noviances, perque a la nova casa, res hi faltés.
I era costum entre aquestes famílies pageses, celebrar es casament des-
prés de la cullita, ja que es producte de sa mateixa se empleava, per
les dues parts, a l'adquisició de lo més costós....

Quan un diumenge es capvespre de principis d'estiu, va arribar son pare
amb la mala nova:

Acabava de veureu amb sos propis uis. Ses vinyes se secaven tothes amb
una rapidés increíble i tothom sabia que se tractava d'un mal bitxo que
atacava de mort a sa arrell... es desastre estava a demunt i era inevi-
table....

An aquell bon homo li tremolava sa veu, que se li anava apagant....Sa
mare, quan l'escoltava, s'anava posant pàlida com sa cera, i, an els poc
moments, li rodaren per ses galtes, grosses llàgrimes... En Ramón - es
promés de Na María, que amb ella estava ran des coll des pou - li diri-
gí dubtosa, interrogant mirada: ¿Qué ferien are sense sa proxima culli-
ta? Segurament haurían de retrassar el casament fins que trobassin solu-
ció al problema económic. Lo que treuen d'animals i gra apenas si bas-
taría per anar tirant....!negres, molt negres se presentaven els pròxim
temps! Es dos germans, Juan i Gabriel, eren per vila.

Solament Na María es mantengué tranquila i serena: sa veu, dolça i ben
timbrada, es deixá sentir, segura i calmosa.

- !No vos desanimeu, pares meus estimats, ni tú, Ramón, no perdeu ni
el valor ni l'esperansa! Pot esser que desapareixin els nostros ceps, i
amb ells, el premi als nostros treballs; pero...Déu no abandona ni aban-
donará an els seus... ets aucells viuen i revien cada primavera; ses
flors es vesteixen des més variars teixits i colors, bé ho sabem. Tam-
bé viurem noltros. ¿Que desapareix s'anyada?...¿per ventura es ni ha
estat sempre segura?

- Pero... ¿i ses nostres noviances? - deixá exalar, amb tremolosa ve
En Ramón - ¿Com porem casarnos, si desapareix sa vostra entrada i sa no-
tra igualment? Difícil heu veig, volguda meua.

- No desconfíis, no desconfíis, Ramón - respongué ella, firme i resol-
ta. Si Deu ho vol, mos casarem; i, per cert, que no ha de faltar res a
nostro desposori: lo mateix, per no dir més, que si hagués estat un any
de molta abundancia.

Tots tenien ets uis posats demunt sa jove, admirats de sa segu-
redat amb que parlava. La coneixien bé; coneixien bé sa seva veracitat
i es seu apacible, pero firme caràcter, i no arribaven a comprendre s'a-
cane i es secret que hi havia en ses seves categòriques afirmacions...

De pronte, s'aixecà Na Flor d'Ametler en salt airós, i, com ágil tortereta, entrà a la casa; tornant, dins breus moments, amb una caixa entre mans....

Casi es mateix temps, tornaven En Juan i En Biel, germans de Na María.

Mostrà a tots, aquella caixa de fusta de color groguenc i artística factura, que denotava sa seva antiguedat: destapantla amb lenta suavitat, quedà al descobert un gran quantitat de monedes d'or i plata, entremesclades en valor i tamany....!si casi no hi cabien! Sens dubta alguna, hei havia acumulada allà una autèntica fortuna

Aquí teniu - va dir la jove - es resultat des meus continúus ahorros: Quan era petita, quan, per ses festes, anava a visitar es meus padrins i demes familiars, guardava ses monedes que me regalaven. Ademés, lo que treiem dets ous, llet i altres menudències anaven pes meu conta, per desig de tots, com també altres obsequis en segar, vermar i altres tasques extraordinaris....

¿Per qué i en qué gastaihó? Alhaques, tenia ses suficients amb ses familiars; vestits, no valen un dineral, i no absorbien ni de molt es meus ingressos...Amb una paraula: aquí teniu lo que he guardat i que bastará, no sols per dur a terme es nostre enlaç, sino també per repoblar es nostros camps de abres fruitals....

S'arrebassaren ses vinyes. Ets homos més entrats en anys, es que avui son es padrins des poble, recorden encare com s'anaven duquent carretades altibo de rebasses per destinarles en es foc de ses nostres típiques, patriarcals ximeneas, que, a devant sa retjola i es butano, van desaparaguent...

I, a ses plantacions de ceps, succeiren ses d'ametlers, en majoria; també es garrovers a ses terres més primes; albarcoqués, figueres... les millors se deixaren nûes, per dedicar lés a secar....

Flor d'Ametler heu havia predit: sa matèria prima no havia desaparegut, encare estava allà present. Faltava tan sols sa má d'obra, es treball fecundador que la revisqués.

I, asxí ere, canvien aquets camps de vestit varies vegades al any, amb nou encant, amb nou aspecte, amb nove vida: allà a tardor, amb extenses clapes rotjonques, testimoni de recent llaureda i amorosa sementera; en primavera, es torna verda l'ample catifa, amb salpicadura de flors; més tard, es dorat groguenc de ses espigues anuncia l'estiu...

i ses vinyes, han tornat a existir, encare que en menor quantia i amb pèu americà.

=====

Lector: no vui cansarte.

La història de Flor d'Ametler es solament un símbol, un exemple. Casos i coses iguals o parascudes succeiren en sa majoria d'aquets, ses nostres acrisolades i afanosas families: families que han sabut aprofitar les circumstancies favorables per prevenir i remediare ses adverses.

Això son sa diligència, s'amor filial, sa solidaritat i s'ahorro (estalvi), virtuts que, en fervorós abraç, han fet de San Joan un vertader exemple de singular treball.

Si, algún día, te decideis a visitarmós, podre' acompanyarte a alguna d'aquestes cases de parets gruixades i hospitalaries, i amplies habitacions, a on, en ses vetlades d'ivern, a s'amorosa calentor de gran i acullido-

ra ximenea, podrás escoltar de boca del vell padrí la eleccionadora anèc
dota de Flor d'Ametler, de qui son descendència neta els membres de una
o varies d'aquestes families laborioses, modelades a l'entorn usensa.

PASATIEMPOS

SOPA DE LETRAS

B	A	M	A	Z	O	N	A	S	K	M
X	T	T	I	G	R	I	S	V	I	Z
M	N	I	J	L	H	F	Q	S	N	G
P	T	R	J	U	L	K	S	E	N	A
F	N	L	A	P	O	I	X	P	O	H
T	D	I	T	S	S	T	I	O	G	T
L	O	E	G	S	E	O	L	I	N	P
D	U	A	I	E	D	G	J	K	O	X
P	I	P	N	O	R	I	N	O	C	O
S	P	K	J	U	C	A	R	A	J	L
I	L	O	D	Z	V	R	M	K	G	C

BUSCA DIEZ RIOS DEL MUNDO

(Continúe en la última página.)

COKTAIL OTOÑAL

Un cocktail, una combinación, ofrecese al lector para que tras su "ingestión" perciba el gusto quizás agradable, tal vez amargo, cuando no insípido, de la realidad cambiante en la que muchos aspectos y a velocidad de vértigo estamos sometidos, de tal forma, que el pasado parece devorado por un presente aritmético, y por un futuro pletórico de expectativas. Este fenómeno lo protagoniza una sociedad, ávida de encontrar caminos por los que deambular en busca de nuevas realidades políticas, culturales, socio-económicas tecnológicas, religiosas, etc.

El cocktail que en la presente ocasión se ofrece es de ingredientes limitados, elaborado en base a una casuística un tanto dispar y heterogénea, pero adaptada a la realidad que hoy vivimos.

1.- El proyecto Constitucional actualmente en debate, en sus líneas fundamentales no ofrece dudas acerca de su carácter democrático - liberal, al consagrar el principio que la soberanía nacional reside en el pueblo del que emanan todos los poderes del Estado. Pero, en mi opinión personal uno de los azares más sólidos al respecto lo constituye la figura innovadora del DEFENSOR DEL PUEBLO, institución de gran raigambre en el derecho Constitucional anglosajón y escandinavo, figura, que el proyecto Constitucional recoge como alto comisionado de las Cortes Generales, designado por éstas, para la defensa de los derechos ciudadanos, velando igualmente por el respeto a los Principios del Estado de Derecho por parte de los poderes públicos, supervivando la actividad de la administración. El Defensor del Pueblo estará además legitimado para interponer recurso de inconstitucionalidad de las leyes. El ámbito de sus funciones sería regulado por la ley Orgánica correspondiente. Es por así decirlo, el Fiscal General de la Administración del Estado, Confiamos en que la Ley Orgánica que regulará sus funciones acierte al normativizar su cometido, y, que ofrezca a los particulares amplias garantías para hacer valer sus derechos frente a la Administración en sus ámbitos estatal y local.

Otro aspecto no menos positivo y que también refuerza la soberanía popular la constituye la llamada : Iniciativa popular para

la presentación de proposiciones de leyes. Una ley Orgánica regulará también, las formas de ejercicio y requisitos de la iniciativa popular para la presentación de proposiciones de ley. Parece que se exigirán 500.000 firmas acreditadas, y no procederá en cuestiones tributarias, ya que la soberanía fiscal siempre ha quedado vinculada al Estado, tampoco en cuestiones de carácter internacional ni en lo relativo a la prerrogativa del derecho de gracia, siempre vinculado a la primera Magistratura de la Nación.

11.- El 25 próximo pasado, el Boletín Oficial del Estado, publicó un Real Decreto por el que se regula el establecimiento de los servicios de orientación familiar, destinado a prestar asesoramiento en lo atinente a la salud individual y familiar, como puede ser la educación sexual y la atención a la madre y al niño. La Administración pública se reconoce como instrumento al servicio de la comunidad, y como tal requiere la prestación del conjunto de servicios, sería y urgentemente demandados por la misma. En lo que hace referencia a los objetivos del Real Decreto con carácter general son : Promocionar la salud individual y familiar y concretamente facilitar la información y asesoramiento sanitarios precisos en materia de educación sexual: Fomentar el reconocimiento médico prenupcial y el consejo genético, orientar sobre problemas de esterilidad, prevenir el aborto y la subnormalidad, aproximar la población los recursos médico sanitarios que impida los efectos patológicos que puedan derivarse de la ignorancia o marginación.

Las acciones comunitarias dependientes del Ministerio de Culture tendrán como objetivo fundamental: Realizar campañas de mentalización de la sociedad al respecto,; informar por medio de entrevistas personales y acordes con las características de cada consultante, para que todo embarazo responda a una decisión responsable; promover la creación de servicios de atención a la madre y al niño hasta los 1 meses, que favorezcan la plena armonía entre el derecho del niño a una protección integral y el derecho de la madre a una plena integración a la sociedad, La disposición que comentamos resalte la gratuidad de estos servicios, así como, que con ello no se pretende en ningún caso imponer directa ni indirectamente un control de natalidad sino permitir la adopción de decisiones racionales y libres sobre la misma.

III.- Manifiesto de la nueva Humanidad.- Libro interesante, el que nos ofrece Juan M, Sánchez-Rivera Peiro, profesor de psicología y antropología en la Universidad Sophia de Tokio, síntesis de la concepción oriental y occidental del hombre. El hombre que conocemos, el hombre que somos, no es más que un boceto de lo que el hombre puede ser. Habría que hablar de las dimensiones cósmicas y eternas de la persona. Inserto el concepto de persona en un plano de crisis, no hay porque llegar a la destrucción de este concepto; libre en fin, que puede gozar de gran predicamento entre los que se aprecien de pensadores.

Una especie de catequesis cívica, en mi opinión, ya que en forma amena y auténtica, da, a, entender que el ser liberal antes que una política es una conducta, como diría el doctor Marañón, conviviendo y amando al que piensa de manera distinta a la nuestra: Amar a alguien porque es pobre, o porque esté enfermo, no es amor, sino compasión. La compasión es la respuesta sentimental, no, a lo que la persona es, sino a lo que la persona necesita: El amor produce gozo, la compasión tristeza.

Antonio Gual.

ACTUACIO DE LA BANDA DE TAMBORS I CORNETES

Fruit d'un aprenentatge relativament accelerat pel que respecte a la formació musical per part d'un grup considerable, tinguent en compte la població local d'al.lots i al.lotes, ha estat la realització d'una sèria d'actuació en el nostre poble, actuació que varen batre amb ritme i sons l'aire de festa dels nostres carrers per les Fires i Festes, Festes Patronals i Feste d'es Butifarró d'aquest any.

Desitjam a aquest grup, integrat de moment per 10 cornetes i 14 tambors, una formació lo més ampla i acertada possible així con un increment del número de participants. La música també és un llenguatge viu d'expressió del poble.

minifundi; obstacle del progrés agrari

Ho havem dit el altres vegades, i perdoneu per tornar-hi: el probleme més greu que actualmente creim que té l'agricultura sentjoanera es el minifundi; i per afegitó, el de més difícil solució.

Hi ha en el nostre terme una mala fi de finquetes que no arriben a una quarterada i molt poques d'una adequada extensió a la mesura d'esplotació familiar (de 10 a 20 quarterades en secà i de 4 a 10 en reguim), entenen per dimensió familiar aquelles finques que donen per a viure dignamente a una familia pagesa i tenen un alt rendiment per quarterada.

Finquetes de quartons, i fins i tot de quarterades, escampades i a vegades allunyades de la vivenda del pagès, solen estar mal conreades, donant casi sempre un baix jornal al conrador; " de bocins petits, un pagès, com més en té, més pobre és", diu una sentència popular.

No anam a criticar ara el llarg procés que ha duit a l'exagerada parcel·lació i que no ha estat altre que el voler repartir lo més equitativament possible l'herència els pares als seus fills, repartiment que arribava a estre en molts de casos, de fer tants de trocet de cada finca com fills tenien, en un excés de justícia testamentària; però sí hem de criticar que d'aquí endavant es xapin més finques no grans.

El reagrupament d'aquests trocets de terre es tan necesari com difícil; dificultat que sols amb la decidida voluntat de tots els sentjoaners es podrà dur a terme, dificultat agreuada en la poca consciència que té el pagès del probleme, la poca voluntat que té per a millorar els seus medis de viure i lo poc que fan per ensenyar-li aquests medis les entitats (oficials o no) relacionades amb l'agricultura.

Dès del meu punt de vista (sol.lucions sortiràn millors) caldria començar per reunir grups de pagesos per parlar-ne, fer-los veure les ventatges d'una concentració, escoltar les seves opinions, i quan la majoria ho trobasin convenient, fer llavors reunions dels

que tenguesin finquetes a una mateixa comarca (Ses Veles, Solanda; Pinyella, Gosauba, etc.) per anar preparant damunt un pla una tècnica agrupació. Quan un d'aquests grups està decidit es passaria a l'acció, anomenant una comisió entre ells mateixos per a valorar cada finca i fer la reforma amb el màxim de sentit comú.

Hi ha que dir que l'IRIDA (Institut per a la Reforma i Desenvolupament Agrari) ajuda a la planificació, es fa càrrec dels costos de notaria i de drets reials, fa els camins nous (i d'altres millores semblants) concedeix crèdits a baix interès per a posar-hi bestiar o convertir en reguiu; a més llarg plaç ajudaria a posar indústries de transformació agrària, a canalitzar aigua potable al poble i a altres millores urbanes.

Aquest mateix IRIDA podria (d'acord amb les directrius que esperem pugui asenyalar d'aquí endavant el Consell INSular) transformar una ampla zona de Sant Joan en horta, ja fos amb aigua del propi subsol o d'alta de més enfora, del sobrant d'altres llocs.

El decidir què feim està en gran part en les nostres mans.

Que no m'empeny tocar aquest tema cap interès personal, si no el veure que Sant Joan " va morint a poc a poc", i, de moment, crec que sols una reforma i potenciació agrària pot donar-li un poc de vida.

J. Estelrich

METEOROLOGIA

Pluviometria: Estació Sant Joan II Bar Company

MES DE AGOST:

Dia : 15 16 25
Quantitat: inapreciable 0'8li. 0'5litrs.

Al mes d'agost es va registrar un total de 1'3 litres, quantitat quasi insignificant . Aquest mes l'hi ha correspongut gran sequia. Per altra part aquest temps es el més apropiat ja que se poren dur a terme totes ses activitats agrícoles propis de l'estiu.

El vent ha estat bastant calent, quasi no s'ha notat la seva presència.

MES DE SEPTEMBRE:

Dia: 4 7
Quantitat: 3'2litres 11'7litres.

En aquest mes s'ha registrat una quantitat bastant més notable que en el mesos passats. en total 14'9 litres per metre quadrat, que apenas han bas tat per fer germinar les primeras ferratges i ruiols. Per altra banda aquesta manca d'aigua ha afavorit la recollida de figues, tesca que en el anys passats no se realitzava debut a la constant pluja que banyava els darrers dies d'estiu i començament de la tardor.

El Vent tampoc se s'ha deixat notar excepte unes brufades fresques de gregal anunciant l'arribada de l'estació groga. Aquesta direcció del vent sol esser la predominant durant aquesta estació.

Les temperatures han continuat la tónica del mesos passats a pesar d'havrent rat dins la tardor. Hi ha que anotar, no obstant un sensible descens de la temperatura a la matinada, vetllada i nit

A causa dels seu comportament, un té la impressió que les fases normals que recorre el temps atmosferic durant l'any estant so frint un retràs del manco un mes o mes i mig. Aquesta situació es favorable al cultiu d'hortalitzes . No obstant, els nivells d'aigua subterranea s'en ressent . fort, tant que aquest fet ha incrementat la importació d'aigua dels pobles veinats, principalment de Villafranca.

Joan Roig

carta oberta al socis

El Tele-club està atravesant una fase de penúria econòmica acentuada a causa de la manca d'ajuda amb doblers per part del Ministeri de cultura i d'algunes de les entitats que més freqüentement col·laboren amb nosaltres. A causa d'aquestes circumstàncies les entrades d'aquest any just s'elevan a unes 130.000 pts: 70.000 de quotes de socis i 60.000 dels dos premis aconseguits per les activitats del 1976 (dues medalles de bronze i 30.000 pts de cada una).

Hi ha que anotar que d'aquest presupost: unes 80.000 pts costegen l'edició anual del Bulletí; a més enguany s'han invertit unes 60.000 pts per l'adquisició de material instrumental per l'escola de música (banda de cornetes, tambors i el curs de guitarra). Aquesta mateixa activitat suposa unes 5.000 pts mensuals al Tele-club per honoraris del professorat; la resta ho paguen els propis alumnes.

Per altre part, sortint a comi acerts comentaris mal intencionats, l'organització de les Fires i Festes i de les Festes Patronals de 1978 no han suposat cap ingress a les arques i si molts de mals de cap als que tallaren davant.

Si hem seguit endavant ha estat possible gràcies als estalvis d'anys passats, dels quals apenas queden per cobrir els costos normals de funcionament.

Just per mantenir les activitats senyalades es fa necessari un nou plantejament econòmic, però a aquestes dificultats hi ha que afegir la problemàtica del canvi de local (fet necessari i ineludible). Aquest canvi és imprescindible per desenvolupar i millorar les activitats següents: muntatge d'una Biblioteca que es pugui utilitzar independentment del rest del local, una aula per a classes, un taller per imprimir, una habitació per secretaria, uns serveis adequats, un saló per actes: conferències, projeccions, teatre, ball,....

Aconseguir aquesta reforma i meta implicarà un considerable esforç econòmic que no pot cobrir el presupost normal del Tele-club, ni just la dedicació d'uns pocs, sino que la seva consecució haurà d'esser resultat de la col·laboració de tot el poble, amb ajuda material

idees i amb treball personal.

Per aixó, i contra la nostra voluntat, ens veim obligats a haver de recurrir a uns mètodes que fins ara hem refutats, però que entenem són l'únic medi de dur endavant una labor que és necessari pel poble. El Tele-club, i segons el resultat de l'Assemblea General Extraordinaria, al qual el convidarem mitjançant una lletra, haurà de desplegar tot un bon conjunt d'accions encaminades a recollir aquesta ajuda que demanem al poble. No cal repetir que el benefici sempre serà per ell.

VISITA AL PRESIDENT DEL CONSELL GENERAL

En el Palau de la Diputació, el dia 20 de setembre, varem esser rebuts els representants de la Premsa Forana, pel President del Consell General Interinsular Dn. Jeroní Albertí. Hi assistiren Sòller, Dijous, Perles i Coves, Flor de Card, Felanitx i Sant Joan.

En Gaspar Sabater en nom dels presents, es va dirigir al President explicant-li el motiu de la visita que no era altre més que una cortesia de la Premsa Forana en vers del Consell, organisme preautonòmic, amb el qual desitja tenir contacte i col·laboració en tot lo que pot esser profitós pels nostres pobles.

Contestà el Sr. Albertí, agraïnt el gest i l'ofertament.

Després, varen fer diverses consultes a les quals contestà el President. Es tractaren temes molt importants, com, l'Autonomia, l'ensenyament les comunicacions, problemes comunitaris, etc. També es tractà la conveniència de concienciar la gent per tal d'aconseguir la desitjada Autonomia.

Una visita que creim molt profitosa.

MUCHAS GRACIAS

D. Francisco Gayá Mestre.

Hubiésemos estado contentos de poder ofrecer a los numerosos lectores una entrevista que por su interés este abajo firmante acudió a Vd. para poder ampliar más la información. Se trataba en primer lugar de hacer un balance de esa mancomunidad de Correos Villafranca, Montuiri y Sant Joan; de los problemas del administrador y administración, así como la posibilidad de una posible ampliación de la plantilla. En segundo lugar hubiesemos querido saber a través de un pequeño test, las actividades, vida cultural, ocio, etc. etc. así como la parte política que era imprescindible hablar de ella. Nos hubiese gustado saber un poco más de lo poco que sabemos al respecto de una posible creación del partido de Alianza Popular en Sant Joan y muchas otras cosas, que por desgracia tenemos que dejar para otra ocasión, ya que si en esta ocasión no tuvimos suerte en poder mantener una entrevista con Vd. para nuestros lectores, ya sabe que cuando quiera, cuando cambie de opinión muy gustosos se la haremos.

Quisiera, mi atrevimiento sea perdonado, recordarle que según palabras textuales suyas, no tenía enemigos, personas non gratas aquí en nuestro pueblo, en su pueblo. Por lo que le ruego olvide pequeñas represalias que en su día tuvo por una simple conferencia del Sr. Antonio Tarabini aquí en Sant Joan presentando éste al P.S.I.

No quisiera que estas cuatro palabras ocasionaran posibles enfrentamientos ni de una índole ni de otra y sí llegar a un entendimiento. Por último le recuerdo que esta REVISTA está abierta a todos Si quiere hacer uso de réplica tiene todos sus derechos. Lo dejamos a su elección. De todos modos, gracias.

FRANCISCO MAS.

PASATIEMPOS

(Continuación)

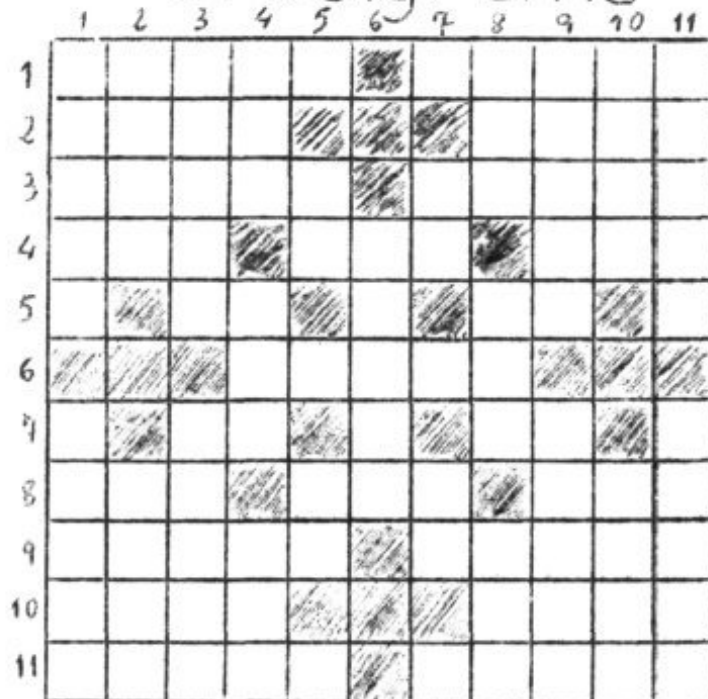
adivanzas

Yo te protejo del frío
y de los rayos del sol
no soy guante ni sombrero
ni techo ni parasol

Unos dicen que soy lento
otros, más fugaz que el
viento, unos, que borro
las penas, a las doy a
manos llenas.

Solución en el próximo nº
del Boletín.

crucigrama

Horizontales: 1: Ajustado a peso o medida - acceder 2: Día anterior a hoy - defecto 3: Fundamental - Isla de Filipinas 4: Fiera que vive en el polo - Manto beduino - miembros de las aves 5: Posesivo - el uno de cartas 6: Justos 7: Río italiano - símbolo de la plata 8: Demente - circunferencia de metal - propietario 9: Relativo a la mojarra - relativo a la vejez 10: Hermano de Caín - que tiene el pelo rojizo 11: Limpia - examinarán.

Verticales: 1: Puntas que se adensan en el mar - parte más alta de un monte (pl) 2: Instituciones - regalaba 3: Ósculos - polvillo fecundante de las plantas 4: Labra - bisonte del Cáucaso - cerveza inglesa 5: El sol en la mitología egipcia - terminación verbal 6: repetir algo 7: siglas de sociedad anónima - pronombre nominal 8: letra griega - tuesta - pieza sobre la que gira un cuerpo 9: señoras de noble linaje - vencer 10: navillo menor de dos años - regla graduada del topógrafo 11: Fiesta nocturna - famoso navegante y descubridor.

Sección Juvenil.

